

Waalit 1917 ja 1927.

Kirj. Oskari Tokoi.

II.

Torppariwapautuksen ja muiden uudistusten vaikutus.

vuoden 1917 waalien edellä, luonnottomamatta Suomen suhdetta Venäjään ja siitä johtuvaa epävarmuutta, olivat myöskin useat tärkeät sisäpoliittiset uudistukset keskenkeräisiä. Loppullisesti toteuttamatta olivat vielä kunnallinen äänioikeus, kahdeksantunnin työpäivä ja useat muutkin työmäärä wälittömästi koskewat uudistukset, jotka nyt ovat pääpiirteisään toteutuneet. Ja juuriin nykyään jo toteutuneista uudistuksista, mikä vuonna 1917 oli vielä kesken, on torpparien wapauttaminen. Tämä tyhjyys oli enemmän kuin mikään muu oman kiihoittamaan silloin mieltä torppariwäestön ja yleensä maaseudulla elävän työmäestön keskuudessa, johtamaan sen useissa tapauksissa maltittomiin ja työmääräliikettä wahingoittaviin tekoihin. Nyt tein on juuriinpiirtein katsottuna pois päiwärjestyksestä. Eri asia tietenkin on, missä määrin se on poistanut taikka edes lie-

wentänyt niitä luokkawaastakohyia, joita sen piti lieventää, puhumattakaan itse taloudellisen riiston poistamisesta. Sikäli kuin olen saattanut seurata asian kulkua siellä, näytti että se ensi alkusi waiwutti tähän wapauteen torppariwäestöön sillä tavalla, että suuret joukot heistä uskoivat jo päässeensä itsenäiseen ja riippumattomaan asemaan, ja siinä uskosja käänsivät jekänjä työmääräliikkeelle ja sosialidemokraattiselle puolueelle. Myöhempi kehitys on jo näillekin kuennyt osoittamaan, että taloudellinen ja poliittinen wapaus ja riippumattomuus eivät riipu yksistään ulkonaisista muodoista, waan siitä perustuksesta, jolla yhteiskunta seisoo. Kapitalistisen yhteiskunnan raskeas taakka lepää suhteellisesti paljon raskeampana tämän luokan harteilta kuin yläluokan ja kapitalististen keinottelijain. Luonnottomamatta pääoman omistajain ajettamia ankaroitaa taloudellisia ehtoja, joiden alaiijisi he ovat joutuneet, kohtaawat kapitalistisen luokkawaltion raskeat ylläpitokustan-

nukset ankarimmin juuri tätä luokkaa. Se merotaakka, josta he luulivat wapauteensa, on epäilemättä wain lisääntynyt, ja uhtaa tulewaisuudessa lisääntyä entistä enemmän, elleiwät he uudelleen liity muun työmäestön kanssa yhteen torjuakseen tämän waaran.

Mitä nykyinen pienwielijelijä tarwitsee?

Tästä syystä näyttääkin siltä, että sosialidemokraattisella puolueella nyt lähestymisissä waaleissa on juuri tehtävä koota uudelleen nämä joukot yhteen sosialidemokraattisen työmääräliikkeen kanssa yhteisten waatimusten ympärille.

Näiden wapauteen torpparien ajama puolueessa ja yleensä poliittisissä on fittenkin paljon toisenlainen nyt kuin se oli vuonna 1917. Silloin ne tulivat mukaan waatiaukseen itselleen sen maan, jota he olivat epäwarmoilla wuokraehdoilla waiwelleet. Nyt he tulewat mukaan waatiaukseen yhteiskunnan ja waltion turwaa kapitalistista riistoa ja kapitalistisen luokkawaltion heille säilyttämää ankaraa werotusta vastaan, saadakseen rauhasja tehdä työtään ja kaswattaa perhettään sillä maalla, jonka he torppariwapautuksessa

owat itselleen hankkineet. Mutta he eivät enää näe edesjään yfityistä ankaraa tilanomistajaa, joka heitä ennen riisti, waan näkewät he nyt riistäjänään kapitalistisen yhteiskunnan kokonaisuudessaan. Tilanne on siis siinä suhteessa näiden kymmenen vuoden aikana paljon muuttunut, ja jaattaa tänän liikkeen lujemmalle ja todellijemmalle perustukselle.

Tilattoman wäen tyhjyys on nykyin päiwärjestyksessä, mutta puolueen uusi maatalousohjelma näyttää siinäkin suhteessa osoittaneen oikean tien asian ratkaijulle. Joka tapauksessa puolue on tässäkin suhteessa paljon warustautuneempi waaleihin kuin kymmenen w. takaperin, joten tässä yhteydessä tahtoiin wain erikoisesti wadota maalaismäestöön, pienwielijelijöihin, wapauteen torppareihin ja mäkitupa-laijiin sekä koko maalaistyömäestöön kehoittamalla heitä suljetuin riivein ja jankoin joukoin liittymään näissä waaleissa sosialidemokraattisen puolueen ympärille, sillä siinä on teidän turwanne.

Teollisuustyömäärä ja waalit.

Mitä tulee erikoisesti teollisuustyömäestöön, niin porwaristo näyttää yrittää sekoittaa weden ennen

waaleja niin jekawaksi kuin juuriin mahdollista, woidakseen kalastaa fameassa wedesjä. Warjin filmään-pistäwä on se yhtäläisyys, mikä tässä suhteessa on olemassa vuoden 1917 ja vuoden 1927 wälillä. Kymmenen vuotta takaperin oli tilanne sellainen, että lakkoja luonnollisista syistäkin syntyi ympäri maata niin kuin nykyin. Mutta oli myöskin merkille pantawaa, että työmääräjärjestöjen ja puolueen taholta yritettiin näitä lakkoja ja työleikkauksia samoin kuin muitakin kärjistyneitä ristiriitoja sowaittaa, kun sitawastoin porwaristo koetti niitä kärjistää. Nytkin näyttää, ainakin tänne ulkomaille saattujen tietojen mukaan, asema pääpiirteisjään samanlaiselta. Porwaristo tietää, ja sillä kertaa waiwäkin warmennin kuin kymmenen vuotta takaperin, että se woi waaleissakin woittaa sitä warmennin, mitä uhtaawammalta tilanne maassa muka näyttää. Kymmenen vuotta fitten ja sitä myöhemmin fittuneiden tapauksien taustaa wastaan se woi silloin hywin helposki kiihoittaa kansaa yhteiskunnan turwailijuiden nimesissä ja nostattaa ja nostattaa sitä työmäärä wastaan. Siitäpä syystä nykyin työmääräliikkeen menestystä tarkoittawat työmääräjärjestöt ja hallitus tahtowat

wointinsa mukaan osoittaa työmääräliikkeen tilanteen wakarwuuden, kun sitawastoin yhdessä kiihkomielisten ja edeswastuuttomien työmääräliikkeen hajoittajien kanssa yrittää saada aikaan jekawannusta. Toimittomasti waiwäisten kymmenen vuoden kokemukset ja uhraukset eivät ole hukkaan menneet, waan ymmärtää Suomen järjestynt teollisuustyömääräliikkeen myöskin antaa kannatuksensa sille terweelle ja työmääräliikkeen menestystä warmimminkin ja tarkkaimmin puolustawalle poliitikalle, jota Suomen Sosialidemokraattinen puolue siellä ajaa. Oisi epäilemättä suuri onnettomuus koko maalle ja etenkin sen työmääräliikkeen, jos porwaristo onnistui näillä keinoilla esjyttämään työmääräliikettä ja tietämättömän referwansja avulla saamaan waaliwoiton, ja sen turwisja muodostamaan taantumussellisen kokoomuksen.

Työläistowerille kotimaassa.

Rakkaat towerit siellä kotimaassa, Suomesja! Minulla ei ole tilaisuutta ottaa wälittömästi osaa waaliwalmistelunne ja saattaa olla, että yhdessä ja toisesja yfityisesjä tapauksessa en ole jakanut seurata kehitystä siellä. Mutta yksi asia on selwääkin selwempi, ja se on, että

työmääräliikkeen woi woittaa wain yhteenliit-tyneenä. Sosialidemokraattinen työmääräliikkeen on kaikissa niissä maissa, joiden työmääräliikettä olen viime wuosina ollut tilaisuudessa lähemmin seuramaan kuin Suomen, osoittautunut fiksi keskittäwäksi ja työmääräliikkeen todella yhdistäwäksi liikkeeksi, jonka lipun ympärille työmääräliikkeen taas kaikissa maissa wuodestaan liittyy. Ja olen myöskin wakuutettu, että se sen lipun ympärillä tulee woittamaan. Paljon olette tekin siellä Suomesja kokeneet ja kärjineet, mutta juuri siitä syystä onkin jo taas korkea aika kärjistä liittä yhteen ja wiedä woittoon yhteinen asiamme. Sosialidemokraattinen puolue oli Suomen työmääräliikkeen ferran se puolue, joka kykeni sen yhdistämään ja tekemään sen woimakkaaksi ja woitokkaaksi. Ja se on waiwäkin olewa se sama puolue, joka kykenee sen tekemään. Siitä syystä työläiset kaikkialla kautta Suomen, t ä h t ä k ä ä w e l w o l l i s u t e n e t ä t ä p u o l u e t t a k o h t a a n ; s i t ä o d o t t a w a t t h ö l ä i j e t m u i s j a k i n m a i s s a j e k ä w e l j e n n e j a t o w e r i n n e t ä ä l l ä A m e r i k a s s a .

Sitchburgissa, toukokuun 25 p. 1927.